

til den foreliggende Sag ganske vist en noget større Betryggelse, thi der er to Regjeringer, der have nedsat en fælles Kommission (Stemmer: Det er tre Regjeringer). Naa, ja, tre Regjeringer. Smidlertid er der dog kun to Chefer for disse Regjeringer, naar vi skulle komme ind paa at tale om to og tre, saa min Betegnelse kan maasse være faktisk rigtig. Der er altsaa nedsat en fælles Kommission, som i det Væsentlige er bleven enig om det hele Forslag, og dette giver ganske vist nogen Betryggelse. Men min Indvending mod den Slags Argumenter, at Forslaget dog som et Kommissionsarbejde maa være det rette, at det er forunderligt, at man kan gjøre Indsigelser mod et saadant Arbejde, vil dog alligevel være paa sin Plads. Det glæder mig derfor, at man i denne Sag fra Hveres Side, som dog staa væsentligt paa det Standpunkt, at der er ingen Indvendinger at gjøre mod Forslaget, har hørt den Indrømmelse, at Sagen er af saa alvorlig og indgribende Betydning, at en nøie og altid Prøvelse bør foregaa ogsaa af den danske Rigsdag, inden man pover sig til for dens Vedkommende at sige Ja. Det forekommer mig imidlertid, at man paa enkelte Punkter med Hensyn til Betydningen af denne Sag noget har overvurderet dens standnaviste Betydning. Jeg indrømmer Vigtigheden af, at man paa alle Folkelivets Omraader og ogsaa paa mange materielle sætter sig som Maal at naae den størst mulige Enhed mellem de nordiske Lande, men det er min Opfattelse, at her er et Spørgsmaal, der ikke er særlig nordisk men i langt højere Grad end de fleste andre materielle og aandelige Spørgsmaal, vi ville komme til at behandle i de nordiske Lande, almindelig internationalt, og det be- rettigter mig til at lægge større Vægt paa Betydningen af den Betragtning, der gaar i den Retning, om man dog ikke kunde haabe i en ikke for fjern Fremtid at faae et virkelig internationalt Møntsystem. Det forekom mig, at de Ytringer, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille), gik i den Retning, at et saadant Haab her ikke burde opgives. Det ærede Medlem erkendte nemlig, at det nye System i Sydfland var rystende, og at det i Grunden ikke var afgjort, om det i sin nuværende Skikkelse var fuldstændig rodfæstet. Hvis nu denne Betragtning er rigtig — jeg antager, at det ærede Medlem er vel underrettet — og hvis jeg dernæst tør antage, at Forholdene i Frankrig og maasse tilbøielig i England ere af en saadan Beskaffenhed, at Forandringen i alt Fald fra disse Landes Side findes i høj Grad ønskelig, saa turde det dog være muligt, at man inden en, naar man taler om en saadan Sag, ikke altfor hien Fremtid, turde vente at komme over til det virkelig eneste Fornuftige, at man fik i den allerstørste Del af de europæiske Lande, og i Amerika med, et fælles Møntsystem. Men hvis dette er saa, hvis der er Støttepunkter

for et saadant Haab, siger jeg, at, hvilke Fordele der end ellers kunde være derved, vilde det være uforpvarligt at vedtage nærværende Konvention og den dertil hørende Møntlov, thi hvis vi gjorde det, vilde vi afstjære os fra at faae Del i det langt større Gode, eller rettere — thi vi kunde ikke afstjære os deraf, vi maatte følge med — maatte vi udsætte os for en Omgjørelse, der vilde forvolde store Tab. Jeg er, skjøndt jeg erkender de Mænds store Sagkundskab, som have forberedt denne Sag, af den Mistæelse, at der er andre Mænd ogsaa i de nordiske Lande, hvis Sagkundskab fuldstændig kan staa ved Siden af de andre Herrers, der haabe en Opfattelse, som gaar i den af mig antydede Retning. Stod jeg altsaa nu saaledes, at jeg turde føle mig overbevist om, at dette Haab var et forgjæves Haab, og at dernæst den, der efter min Formening i dette Tilfælde bør vise os Veien, bør gaa foran, havde tiltraadt Konventionen, da vilde — det skal jeg indrømme — det Forslag, der foreligger, trods de Vanskeligheder, Ulemper og Tab, der altid ere forbundne med en sliq Forandring, være et saadant, at jeg villig vilde sige ja dertil, men der er de to Betænkkeligheder, der fremskille sig for mig i Diebliffet: Jeg har ikke kunnet se nogen tilstrækkelig Grund til, at vi skulde opgive Haabet om et for videre Kredse gjældende internationalt System, og jeg kan heller ikke komme bort fra, at vi ikke her saaledes skulde med begge Hænder modtage dette Forslag, at vi ikke skulde se Tiden an og se, hvorledes dog Forholdet virkelig er i de andre Lande, da det ellers kan tage sig ud, som om det var specielt for at gjøre Danmark en Tjeneste, at de høiede sig og gif ind paa Konventionen, skjøndt vi efter min Mening give lige saa Meget, som vi faae. Der er imidlertid et Moment, som det forekommer mig ikke maa lades ude af Betragtning, og det er, at det halve Danmark har langt større Forbindelse med Nabolandet mod Syd end med Norge, og at til samme Tid som denne Forbindelse kan have almindelig Betydning for Landet, til samme Tid kan den nye Indretning volde en stor Del af den Provinds, jeg navnlig tænker paa, Jylland, især nær ved Grændsen, mange væsentlige Ulemper. Nu har man det dobbelte Møntsystem daglig i Handel og Bandel. Naar man nu det nye preussiske til og faa et nyt dansk Møntsystem, har man fire at gjøre med i den daglige Beregning. Det har sine Betænkkeligheder, og det kan ogsaa, som det blev nævnt af det ærede Medlem for Møen, have sin Betænkkelighed, at vore Møntstykker efter det nye Forslag faae ligeoverfor de nærmest tilsvarende hos vore Naboer mod Syd en større Værdi. Der kommer derved et Kryd ind paa det lille Land, som vanskeligt kan modstaas; vi se det i det Mindre ved de preussiske Dalere. Det vilde have været ønskeligt, om Forholdene havde været saaledes, at vore Mønter havde en noget mindre